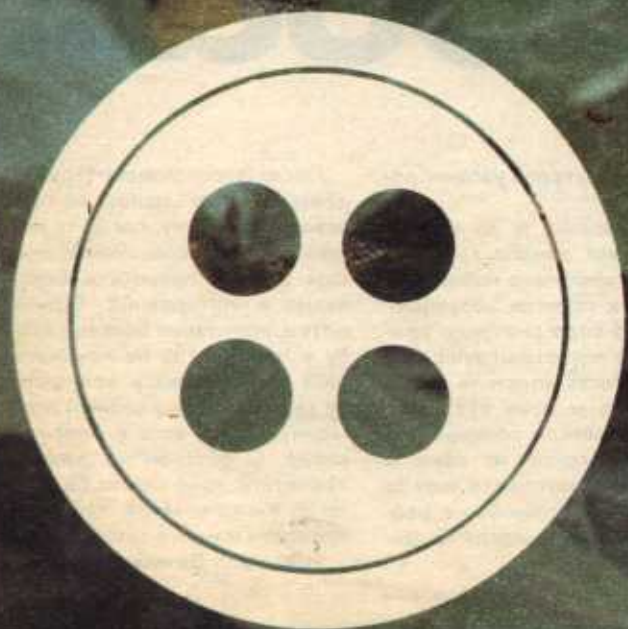

**бијело
дугме**

број 475.
2. 4. 1976.
год. 10.
београд
цена 4 дин.

ЛИСТ ЗА РАДИО, ТВ
ФИЛМ, ПОЗОРИШТЕ
И МУЗИКУ

2. 4. 1976. Бр. 475

Год. 10

Цена 4 дин.

НЕДЕЉНИ РАДИО
И ТВ ПРОГРАМ

Од 2. 4. до 3. 4. 1976.

ИЗДАЈЕ «ПОЛИТИКА»

Директор НИП

„ПОЛИТИКА“

ВУКОЈЕ

БУЛАТОВИЋ

Главни и одговорни

уредник

ДУШАН СЕКУЛИЋ

Уређује редакцијски ко-
легјум:

ВИШЊА МАРЈАНО-
ВИЋ, ПРЕДРАГ МАР-
ТИНОВИЋ, ПРЕДРАГ
МИЛИЋЕВИЋ, МИЛО-
РАД ИСАИЛОВИЋ (у-
редник фотографије)
ЉУБИША СТОЈАНО-
ВИЋ (технички уредник).

Адреса редакције: Маке-
донска 29. Поштански
фах, 62, телефон 326-473
локал 715. Преплата за
нашу земљу: 3 месеца
44,00 дин., 6 месеци 88,00
дин., 1 година 176,00 дин.
Преплата за иностран-
ство: 3 месеца 88,000 дин.,
6 месеци 176,00 дин., 1
година 352,00 дин. Прет-
плату слати на жиро ра-
чун број: 60801-601-822 са
назнаком за „Радио ТВ
Ревизију“. Преплату из и-
ностранства (прерачуна-
ту у валуту одређене зе-
мље) слати на девизни
рачун број 60811-620-292-
32000-000-00054 код БЕ-
ОГРАДСКЕ БАНКЕ Бео-
град, са знаком за „Ра-
дио ТВ Ревизију“. Админи-
страција: 11000 Београд,
Цетињска 1. Телефони
324-191 до 199 или 325-671
до 789. Огласна агенција:
327-711, 321-549, 324-968.
Продајно: 322-655. Руко-
писи и фотографије се не
враћају.

ШТАМПА НИП „ПО-
ЛИТИКА“ — 11000 Бео-
град, Македонска 29.

На основу мишљења Репуб-
личког секретаријата за кул-
туру СР Србије 413-29173-02
од 22.1.1973. не слаће се из-
ред на иретиш.

На насловној страни

»БИЈЕЛО
ДУГМЕ«

Снимио: Ал Шинон

Оно што су петорица Са-
рајлија постигли на кон-
цертира у Београду да-
нас вероватно не би у нашем
главном граду успели ни леген-
дарни „Битлси“. Први пут у
историји наше поп-музике јед-
на група одржала је три кон-
церта за редом, и то у хали која
прима седам хиљада посетила-
ца! И против свих логичких и
естрадних правила, хала је би-
ла дупке пуна сваке вечери, а
сваки следећи концерт био је
бољи и динамичнији од прет-
ходног. Уосталом, „Бијело дуг-
ме“ је већ одавно доказало да
за његову популарност прави-
ла не важе...

Посебна атмосфера главна
је одлика концерта ове групе.
У нашој забавној и поп муз-
ци до сада нико није имао тако
верну и одушевљену публику
као петорица Сарајлија. Мла-
ди уметници са својом публи-
ком успевају да остваре такав
контакт, да њихови концерти
постају изванредни спектакли у
којима подједнако учествују из-
вођачи и публика. Разлог за то
крије се пре свега у музици

СА КОНЦЕРТА »БИЈЕЛОГ
ДУГМЕТА« У БЕОГРАДУ

Има нека тајна веза...

„Бијелог дугмета“, једној од-
мереној синтези модерног ро-
ка и домаћег фолклора. Ако у
неким озбиљнијим расправа-
ма треба тражити праве вред-
ности ових музичара, онда је
то чињеница да су Горан Бре-
говић и његови Босанци врати-
ли и фолклор младина. Јер,
годинана су младићи и девојке
избегавали народну музику —
неко из позе, неко због личних
афинитета — да би јој се сви
масовно вратили тек са поја-
вом „Бијелог дугмета“, чија
музика није ништа друго него

фолклор у футроли увозног ро-
ка.

Интересантно је да се нај-
популарнија домаћа група за
концерте опремила ноћним оз-
вучењем и осталим „оружјем“
које се до сада сматрало при-
вилегијом познатих група које
су нам у госте долазиле са За-
пада. Тако је први пут наша
публика пратила концерт јед-
не домаће групе на коме је
звук био квалитетан, а шоу се
одигравао уз разнобојне реф-
лекторе, ватре, магле и ди-
мове.

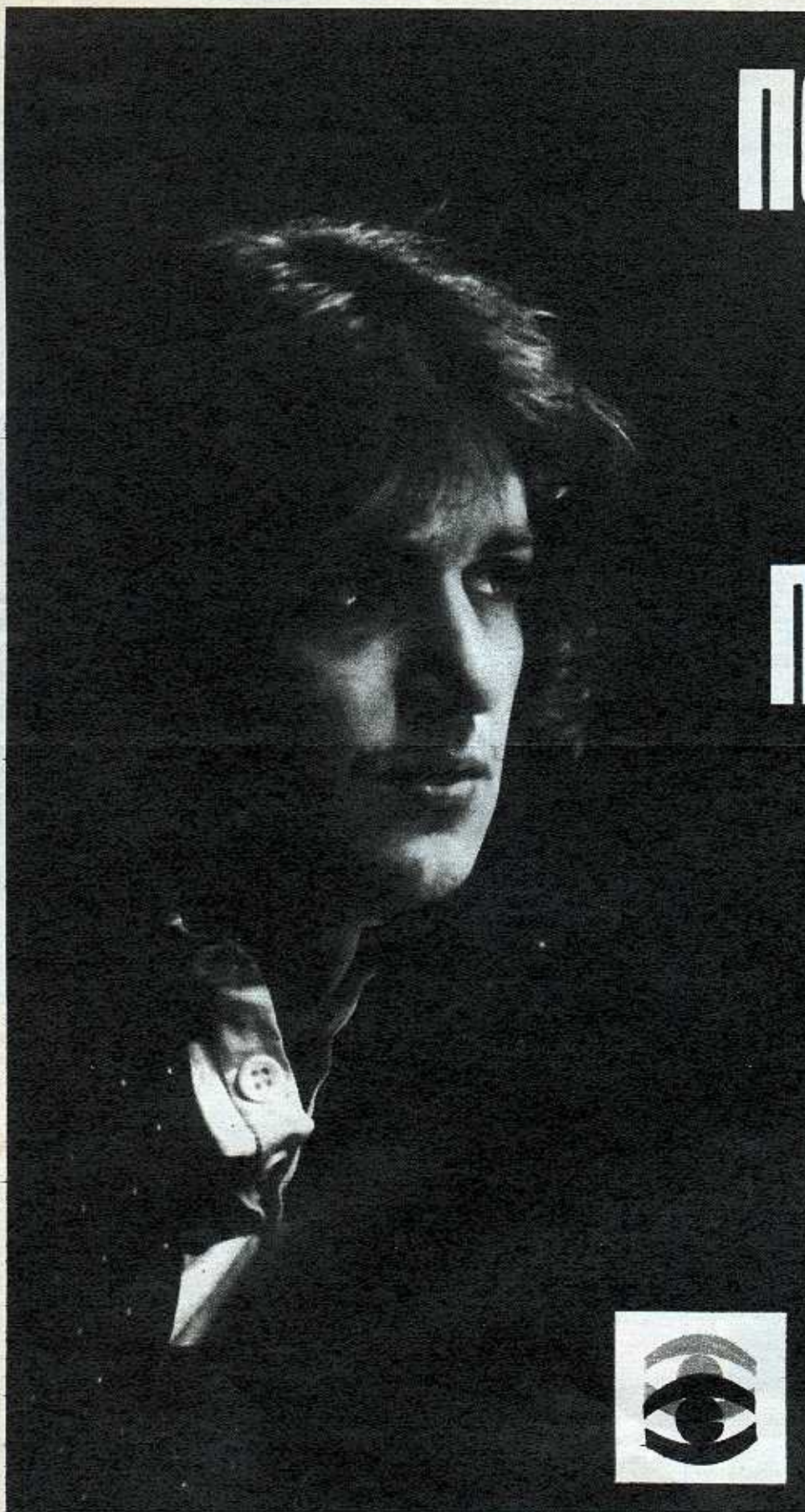
После југословенске турнеје,
„Бијело дугме“ одлази на гост-
овање у Пољску, где ће се по-
јавити у једној специјалној еми-
сији коју ће преносити Евро-
визија и Интервизија. Одмах
потом, популарни Босанци кре-
ћу у Њујорк, где ће начинити
неке нове снимке и покушати
да се афирмишу у великој поп-
конкурвенцији која у Америци
влада. С обзиром на њихове
квалитете, тако нешто би мо-
гло да им успе. Ипак, треба им
зажелети и много среће...

Снимио: Данило Штрабац

очи у очи са гораном бреговићем

ПО 'ЈУТРУ' СЕ 'ДУГМЕ' ПОЗНАЛО

Данас је замислити потребно објашњавати шта је то „Бијело дугме“. До сада, у нашим оквирима, незапамћена популарност једног музичког ансамбла урезала је у свест људи њихов назив, а њихове мелодије познају и људи који се не би могли сврстати у велику војску фанатичних присталица њихове музике.

На челу овог југословенског музичког и естрадног феномена налази се један човек — гитариста, композитор, аранжер и писац текстова — Горан Бреговић. Он је тај из чије главе излази све то што певач Жељко Бебек, оргуљаш Владо Правдић, Бубњар Ипе Ивандић и басиста Зоран Реџић, преносе до публике. Он је „душа“ најпопуларнијег југословенског музичког састава, али у исто време и један од композитора чије песме изводе и други интерпретатори (Јадранка Стојаковић, Бисера Велетанлић). Бреговић има 25 година и живи у Сарајеву у стану својих родитеља који су се пре седам година одселили у Сплит.

Горан Бреговић, ипак који на сцени има држање једног поп-лидера и лице девојчице је, разумљиво, најпопуларнији међу „дугмићима“. Иако је свестан тога он се ипак понаша нормално знајући да је то само „његових пет минута“ како говори песна „Шта би дао да си на мом мјесту“ са другог албума „Бијелог дугмета“.

• Кад се у вама родио музичар, композитор?

— Нисам баш ишао правим путевима. После завршене основне школе и гимназије мислио сам да се бавим само музиком, иако сам својевремено избачен из ниже музичке школе због изостанака. Ипак, уписао сам чисту филозофију коју ћу ускоро завршити. Имам још седам испита. Музика је некако ишла узгред. Свирао сам флауту и кла-

вир и спремао се да упишем Академију. Али, ухватила ме је поп-музика и гитара. Данас знам да би ми музичка школа ипак штетила да сам остао у њој. Остао бих прекраћен за многе ствари које данас знам. То је тај „слободни дух“ у музици који не дозвољава школа. У музичкој школи се врши једна стална „аресура“ деша и касније они не могу реално да гледају на музику и да је воле у њеној свеукупности. Врло сам поносан на своје „здравље“ у односу на музичку школу. Већ у петом разреду основне школе имао сам гитару. Купила ми је мајка за одличан успех. Тако се у мени полако рађао музичар и композитор.

● **Ипак сте учили неке музичке школе?**

— Учио сам приватно. И флауту и гитару. О гитари сам највише сазнао за време боравка у Италији. Узимао сам часове класичне гитаре. Иначе у почетку свирао сам бас-гитару. У гимназији сам имао своју групу. Звала се „Бештије“. Имали смо гитаре на које смо стављали магнете и били смо праве напасти за подруме и већернице где смо вежбали. Композовао сам неке електричне песме о „баба-рогама“. Врло рано, негде у другом гимназије, уписао сам у групу „Кодекси“, у оно време један од цензурних састава Сарајева. У тој групи је певала Исмета Дерово, а мој садашњи певач Бебек свирао гитару. Ја сам, наравно, био басиста. Године 1976 цела група „Кодекси“ добила је позив да оде у Италију. Чуо нас је неки италијански менаџер у Дубровнику и дозволио да радимо са њим.

● **Када сте са бас-гитаре прешли на ову данашњу?**

— Било је то у Италији. Гитариста је морао да се врати у земљу због неких обавеза и ја сам морао да преузем његов посао. Чини ми се да је зајмо период боравка у Италији најплоднији и најкориснији у мом животу. Тако се, у ствари, родило „Бијело дугме“. Да тано нисам био, чини ми се да бих у животу био некиш и мање отпоран. Тако сам завршио високу школу музичког професионализма. Не само ја. И Бебек и Реџић такође. Данас не би можда било „Бијелог дугмета“ или то не би било „из све снаге“.

● **Шта се то тано научи?**

— Много тога. То су ситуације које код нас не можете доживети. Рецимо у Југославији не можете бити никада гладни. А када је човек две хиљаде километара далеко од домовине гладан то је друга ствар. То је утицало да се толико зближио Жељко, Зоран и ја, и то нас и данас тако држи. Затим сретао сам тано многе светске музичаре, од многих учио, свирао сам доста блуз који у то време код нас није пролазио.

● **Да ли сте и тако били „Кодекси“?**

— Да, звали смо се „Кодичи“.

● **Зар је заиста Италија права земља за блуз и рок?**

— Није, али смо тано морали све да знамо. Од таронтеле до бугија. То су други услови. Код нас ако музичар не свира не умире од глади, а тамо је принуђен да стално ради и да се бори. Тако човек стекне и радну навик и очврсне. Многи су нас питали у нашој земљи: зашто баш у Италију. Треба да схватите да су нам нудили да радимо и у Немачкој, али ми смо се плашили тога. То је велика тортура свирати у тим америчким клубовима. Затим, ми смо у Италији добро почели. Свирали смо на најбољим местима, становали у најлуксузнијим хотелима, све док нисмо почели несвесно да радимо оно што се нама свиђа, а Италијанима не. Почели смо све ниже да падамо да бисмо дошли до тога да свирамо и на свадбама. Било је то 71. године. После тога вратио сам се и почео да студирам филозофију и социологију.

● **Значи да је после Италије настао период музичког затишја у вашем животу?**

— Никад није било тог затишја. Милић Вукашиновић, такође са нама члан „Кодекса“ у Италији, а данас члан „Индекса“, затим Реџић и ја, свирали смо блуз и буги у трију. То је био период када смо страшно много радили и вежбали. Никада у животу нисам више вежбао гитару, нити је Зоран толико вежбао бас, нити је Мића толико ударао у бубањ. Оно што смо данас то је тако обликовано. **Радими смо као манијаци. Свирали смо „за душу“ све док Италија није отишао у Енглеску. Тада сам се најозбиљније бацио на студије и пожелео сам да певам.**

● **Родитељи вам живе у Сплиту. Шта раде?**

— Отац ми је потпуковник у пензији, а мајка службеница. Имам и млађег брата који је дошао из Сплита код мене у Сарајево, да студира.

● **Када се појављује данашње „Бијело дугме“?**

— Негде 1973 рађа се група „Јутро“. Али као и свако јутро не траје дуго јер убрзо настаје дан, у нашем случају „Бијело дугме“. Све песме су настале пре рађања „дугмета“, у једном периоду паузе и „серада“. И данас када о томе мислим схватам да човек не може озбиљно да ствара пре неких одређених година прве зрелости. Не можеш ништа радити до двадесете године јер једино стварање још немош „везе са собом“. Не знаш да ли можеш само да јурнеш женске или да нешто озбиљно радиш. Срећан ја сам сачувао једну своју одређену зрелост. После тога настао је тешки период трожена музичара. Кога сакупити групу којој не можеш одах да обавиш велику зараду. Дакле не музичку групу која треба да свира на играњима него став који има зрелу амбицију да целу ствар приведе крају. Ту су били Жељко (Бебек) и Зоран (Реџић) као први чланови наше групе, ноји нераздвојни пријатељи. Они су са мном већ били у тешким ситуацијама и са њима сам сигурно настао да рачунам. Они су увек веровали у оно што радимо. Била је то 1973. године. Тада сам тражио ову данашњу групу.

Многи су прошли кроз састав. Вечито су се тражили бубњери и оргуљаш. У студијно за време снимања стално је помагао Бранко Павловић. На жалост, он је тада био члан „Индекса“ и на њега нисмо могли да рачунамо. Група је настала оног тренутка када сам ја срео Ипета Ивendiћа. Он је свирао у једној групи која се звала „Рок“. Био је тано млад и испрепандао не је силован којом је свирао. У то време снимили смо песму „Кад бих био бијело дугме“ као група „Јутро“. Наравно, нико није знао да ли то вреди. Нико није видео да ту има нешто. Снимили смо плочу за Радио-Крушевац која се није ни продвала.

● **Ипак, ту је била публика. Зар вас они нису „осетили“?**

— Публика јесте. Да није публике не би било ни нас. Имали смо неколико концерата а, пре свега, онај велики манушки концерт у Београду код Хаджичке чесне у Кошутњаку. То је било веона корисно и за Бебека који је тек почео да пева. Пре тога је био само гитариста. Он је у почетку био страшно стидљив. Није знао шта ће са собом и микрофоном без гитаре. Он је у Италији окушао прву певачку срећу. У почетку је нормално певао, али му се глас распукао јер је викао и по шест сати дневно. Имао је некаки глас као жена. Био је идеалан дует са Исметом Дерво. Као два слојуја. На сцени се у почетку крио иза појачала. Постепено се ослободио, а данас не може више нико испред њега и тешко га је склонити са сцене!

● **Како је „Јутро“ постало „дугме“?**

— Све је некоко вртоглаво кренуло. На концертима су почели да траже наш први хит „Кад бих био бијело дугме“. Скандирали су „Бијело дугме“. Због тога смо одлучили да променимо назив. „Југотон“ је осетио да вредимо и усудио се да нас снима. Када су плоче почеле ненормално добро да се продају, широм су нам отворили врата. Онда је све ишло рекордном брзином. Од априла до јуна 1974. године издали смо три сингла да би у Цварту исте године током два летња месеца спренили прву ЛП плочу коју смо снимили у септембру и која је оборила све југословенске рекорде.

● **У чему је по вама тајна успеха групе. Да ли је то у начину третирања фолклора?**

— Сви који су га обрађивали Боље га од мене познају. Мислим да сам га најбоље осетио у срцу. Код мене то није неке синтетичке, рационалне природе. Мало је код нас намерно урађено. Тајна успеха је у том спонтаном. У животу сам ја имао и доста рока и доста фолклора. Потичем ипак из сељачке породице. Али нисам стручњак за фолклор. Већ само знам народне песме. Отац је све до рата био на селу. Он је Загорац и свирао је народну музику. Можда је тајна успеха групе и у томе што ми се чини да се и ја годинама мењам готаво на исти начин како се мења и савремена поп-музика. Несвесно је пратим и стално сам у току. Још прошле године, на пример, био сам студент који пише музику, а данас сам ета познат човек.

● **Да ли вам годи та промена?**

— За сада свакоко. Али не заносим се ни ја а ни остали из састава. Песмо „Шта би дао да си на мом мјесту“ лепо говори о томе. Све је то пролазно. Имам и својих амбиција и назив „Бијелог дугмета“. Недам се да ће до јесени да изађе мој самостални албум за хар и симфонијски оркестар. Тема те плоче треба да обухвати проблеме савременог младог човека, од „ђавола до бога“ како се то каже. То би било једно озбиљно дело.

● **У Италији сте били на иницијату тога да пропаднете јер сте, како кажете, свирали своју музику која није била схваћена. Постоји ли могућност да и код нас једног дана одлувате у воде које неће волети ваша публика од 6 до 60 година?**

— Не признајем несхваћеност. Не може неко добро да ради и да буде несхваћен. Тако је данас време. Све што добро уродите биће прихваћено. Чак ни хикирки не може да се не прода ако је добро испечен. Данас у време радија, телевизије и плоче, не можете бити несхваћени, ако радите добро. Ако вас публика не прими значи само једно: не радите добро. Тада у Италији нисмо добро радили. Тајна нашег успеха чини ми се да је у томе што нисмо никада лагали публику. То се веона добро осети. Да смо хтели да се удваримо певали бисмо на два-три фестивала, удварали бисмо се публици. Мислим да би то кратко трајало. Многе наше групе свирају на фестивалима да би освојиле публику и продале плоче, затим свирају за „своју душу“, а после изводе „андерграунд“ да би показали да су добри музичари. Ми то не чинимо и то публика осети. Ми смо и на концертима управо оно што јесмо. Свада свирамо нашу музику и ништа више. Ми бисмо, вероватно, и побеђивали сада на фестивалима јер смо најпопуларнији у Југославији, али ја сам одбио све позиве јер нас то не интересује. Фестивали су једна рудинентирана ствар, један циркус. Страшно је видети како се седе главе тако озбиљно баве тим циркусом.